

Wyrok z dnia 25 listopada 1998 r.

II UKN 332/98

Strona, która nie zgłasza wniosków dowodowych nie może skutecznie zarzucać w postępowaniu kasacyjnym naruszenia art. 217 § 1 i 224 § 1 KPC.

Przewodniczący: SSN Maria Tyszel, Sędziowie SN: Maria Mańkowska, Zbigniew Myszka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 1998 r. sprawy z wniosku Jadwigi B. przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego-Oddziałowi Regionalnemu w L. o rentę inwalidzką rolniczą, na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 30 grudnia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 30 grudnia 1997 r. oddalił apelację wnioskodawczyni Jadwigi B. od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 14 października 1997 r. [...], oddalającego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 22 sierpnia 1990 r. odmawiającej jej przyznania renty inwalidzkiej rolniczej. Sąd Apelacyjny wskazał, że z uwagi na datę złożenia wniosku o przyznanie tej renty sprawa podlegała rozpoznaniu na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 268 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa z dnia 14 grudnia 1982 r.), a wnioskodawczyni nie nabyła dochodzonego uprawnienia rentowego, albowiem nie spełniła warunku wynikającego z art. 16 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, ponieważ nie była zaliczona do I lub II grupy inwalidów albo do grupy III z całkowitą niezdolnością do pracy w gospodarstwie rolnym. W tym zakresie wnioskodawczyni była poddana badaniom przez dwóch biegłych lekarzy internistów, którzy jednoznacznie wyklu-

czyli wymaganą kwalifikację inwalidztwa w dacie złożenia wniosku rentowego oraz aktualnie. Sąd Apelacyjny uznał, że wnioskodawczyni w 1990 r. nie poddała się badaniu przez biegłych lekarzy sądowych w sprawie o przyznanie jej pracowniczej renty inwalidzkiej, dlatego zarzut braku takiego badania bezpośrednio po złożeniu wniosku w 1990 r. o przyznanie jej prawa do renty inwalidzkiej rolniczej nie może podważyć aktualnych wyników badania przez biegłych lekarzy sądowych, opartych na analizie dostępnej dokumentacji leczenia i przebadaniu wnioskodawczyni w 1997 r.

W kasacji wnioskodawczyni podniesiono zarzut naruszenia przepisów postępowania art. 217 § 1, 224 § 1 i 385 KPC przez przyjęcie opinii biegłych za podstawę rozstrzygnięcia i ograniczenie prawa wnioskodawczyni do zgłaszania zarzutów przeciwko uzyskanym opiniom, wskutek czego wystąpiło „niedopuszczenie dowodu na wyjaśnienie faktów istotnych mających wpływ na wynik sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wstępnie należało sygnalizować, że sądowe postępowanie odwoławcze w rozpoznawanej sprawie było nader przewlekłe z powodu niedostrzegania wydanej w dniu 28 sierpnia 1990 r. decyzji odmawiającej przyznania wnioskodawczyni prawa do renty inwalidzkiej rolniczej, co spowodowało wielokrotne orzeczenia Sądu Apelacyjnego uchylające sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji, który uporczywie i bezpodstawnie uchylał się od koniecznego merytorycznego rozpoznania istoty sprawy.

Nie można jednak podzielić zarzutu kasacji o pozbawieniu wnioskodawczyni prawa zgłaszania dowodów zmierzających do wyjaśnienia kwestii jej ewentualnego inwalidztwa, które uprawniałoby ją do uzyskania prawa do renty inwalidzkiej na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. W tym zakresie Sąd Apelacyjny trafnie sygnalizował, że niezbadanie wnioskodawczyni przez biegłych sądowych w 1990 r. pod kątem ustalenia jej ewentualnego ówczesnego inwalidztwa w stopniu, który mógłby kwalifikować ewentualne uprawnienia do inwalidzkiej renty rolniczej, wynikało z jej pasywnego zachowania się wyrażonego odmową poddania się badaniu przez biegłych lekarzy w postępowaniu sądowym zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 17 grudnia 1990 r., oddalającym odwołanie od decyzji odmawiającej przyznania jej prawa do pracowniczej renty inwalidzkiej.

Również w rozpoznawanej sprawie wnioskodawczynie odmawiała aktywnego udziału w postępowaniu zmierzającym do wyjaśnienia istoty sporu, tj. ewentualnego ustalenia jej inwalidztwa w rozumieniu art. 16 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. Wnioskodawczynie w szczególności odmówiła osobistego udziału w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Głogowie, który był wyznaczony do udzielenia pomocy prawnej w zakresie wykonania odezwy Sądu Wojewódzkiego z dnia 30 września 1996 r. Równocześnie w toku postępowania domagała się ona rozstrzygnięcia sprawy wyłącznie na podstawie materiału dowodowego dostępnego z dokumentacji sprawy. Strona, która odmawia aktywnego udziału w postępowaniu zmierzającym do wyjaśnienia istoty sprawy, nie może w postępowaniu kasacyjnym skutecznie wykazywać, że sprawa nie była dostatecznie wyjaśniona do wydania merytorycznego orzeczenia. Ostatecznie bowiem wnioskodawczynie była poddana bezpośredniemu badaniu przez biegłych sądowych, którzy po równoczesnej analizie dostępnej dokumentacji leczenia z okresu poprzedzającego datę złożenia wniosku o przyznanie prawa do inwalidzkiej renty rolniczej dwukrotnie wydali opinie jednoznacznie wykluczające możliwość zaliczenia jej do jakiegokolwiek z grup inwalidów przed dniem 29 czerwca 1990 r. Te negatywne opinie biegłych były doręczane wnioskodawczynie, którą w postępowaniu sądowym reprezentował małżonek nie zgłaszający dalszych wniosków dowodowych, a w szczególności takich, które uzasadniałyby twierdzenia kasacji. Takie okoliczności sprawy jednoznacznie zdyskwalifikowały kasacyjne zarzuty naruszenia przepisów postępowania art. 217 § 1 i 224 § 1 KPC, które zmierzały do oczywiście bezpodstawnego wykazania rzekomego niedopuszczania dowodów wnioskodawczynie zmierzających do wyjaśnienia istoty sprawy, których wnioskodawczynie ani jej pełnomocnik nie przytaczali. W konsekwencji nie doszło do naruszenia art. 385 KPC, a Sąd drugiej instancji miał pełne podstawy do oddalenia apelacji wnioskodawczynie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację na podstawie art. 393¹² KPC.

=====